

Микола Степаненко

КРАПЛИНА ПРОЗИ В ПОЕЗІЇ ВІД ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

Олесь Гончар – неперевершений майстер великої й малої прози. Його романи заповнили мільйони людських сердець, змушують думати над складнощами дня суцього, над тим, що відпливло в сиву давнину, але неодмінно нагадує про себе. «Прапороносці», «Тронка», «Собор», «Твоя зоря» перекладені багатьма мовами, отже, розійшлися-розлетілися по світах. Повісті, новели, оповідання письменника здобули не меншу популярність. Багато з них, до того ж, стали пророчими. Митець застерігав людство від катастроф, оберігав нас від «кінецьсвіття». У родинному архіві Олесь Те-

рентійовича зберглося багато нотаток до майбутніх творів. З-поміж них чимало довершених замальовок, таких собі моментальних виплесків думки й душі на побачене, почуте, пережите. Подасмо одну з них, за свідченням Валентини Гончар, дружини письменника, не вигадану, а ту, що справді була.

У цих кількох густо заплетених рядках – і біль, і каяття, і радість, і заклик до творіння добра. А воно починається з любові до всього, що нас оточує, до тих, за кого ми в одвіті перед собою й вищими силами, які владарюють над людиною.

